

РЕШЕНИЕ

№ 18581

гр. София, 02.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7259** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба на С. Х., гражданка на Мали, с разрешение за продължително пребиваване, подадена чрез адв. С. М., срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЦ/1770/01.07.2024г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Лозенец, с която е отказано отпускане на месечна помощ за дете.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспорената заповед поради противоречието ѝ с материалния закон. Поддържа се, че съгласно чл.32 от Закона за убежището и бежанците чужденците с предоставен статут на бежанец имат правата и задълженията на български гражданин. Твърди се, че основанието за отказ – чл. 3, т. 5 ЗСПД противоречи на нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г., които са с директен ефект по отношение на Република България, като държавата е обвързана по отношение на резултата, който следва да бъде постигнат. Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателката, представлявана от адв. Т., преупълномощен от адв. М., поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорената заповед.

Ответникът – директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – Лозенец, представляван от юрк. Л., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена по мотивите, изложени в самата заповед.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката С. Х., гражданка на Мали, ЛНЧ [ЕГН], с разрешение за продължително пребиваване, има сключен брак с М. С., с предоставен статут на бежанец, с карта на бежанец №[ЕИК].1. Същата е майка на малолетните лица А. С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], с предоставен статут на бежанец, съгласно Решение № 6894/11.06.2024г. на председателя на ДАБ, и А. С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], с предоставен статут на бежанец, съгласно Решение № 6669/31.05.2024г.

С. Х. е подала заявление – декларация № ЗСПД/Д-С-ЛК/1770/24.06.2024 г. за отпускане на месечни помощи по чл. 7, ал.1 от ЗСПД за двете деца – А. С. и А. С..

С процесната Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЦ/1770/01.07.2024г. директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – Лозенец е отказала отпускането на помощите с мотиви, че не е изпълнено условието на чл.3, т. 5 ЗСПД, тъй като децата не са български граждани, а няма сключена спогодба с Мали за изплащане на семейни помощи, по който Република България е страна.

Заповедта е получена лично от жалбоподателката на 03.07.2024 г., видно от приложеното по делото известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание, но без да са установени релевантните факти, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

Съгласно чл. 3, т. 5 от ЗСПД право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

В случая директорът на ДСП – Лозенец е отказал предоставянето на семейните помощи за деца поради това, че между Република България и Мали няма подписан договор, който да урежда предоставянето на семейни помощи. Това обстоятелство е безспорно по делото.

Административният орган обаче не е обсъдил дали не е налице другата хипотеза на чл.3,т.5 от ЗУБ, а именно – наличието на закон, по силата на който жалбоподателката би се явила правоимащо лице. Такъв закон е Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Съгласно чл. 32, ал.3 от ЗУБ чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България, а съгласно ал. 2 от ЗУБ, чужденците, с предоставен статут на бежанец имат всички права и задължения на българските граждани с изключение на правото да участват в избори за държавни и местни органи, национални и местни референдуми, да участват в създаването и да членува в политически партии, да заемат длъжности, за които със закон се изисква българско гражданство, да бъдат военнослужещи, както и други ограничения, изрично предвидени със закон. Посочената разпоредба от ЗУБ дава основание за претендиране и предоставяне на семейни помощи за деца от лицата, които са получили хуманитарен статут или статут на бежанец. В случая органите по социалното подпомагане не са изследвали дали жалбоподателката е такова лице,

съответно не са обсъдили възможността за прилагане на чл.3 от ЗСПД във връзка с 32,ал.2 и ал.3 от ЗУБ.

С оглед на това оспорената заповед се явява издадена при неизяснена фактическа обстановка и неправилно приложение на закона, поради което същата следва да бъде отменена и преписката да се върне за ново разглеждане на подаденото от С. Х. заявление – декларация за предоставянето на семейните помощи по чл.7 от ЗСПД. В хода на административното производство органите по социалното подпомагане следва да установят дали жалбоподателката се явява лице по чл.32 от ЗУБ и ако това е така – дали по отношение са изпълнени условията по чл.7 от ЗСПД. При тълкуването на чл. 3 вр. чл.7 от ЗСПД следва да се съобрази и приложимото общностно законодателство, конкретно Директива 2004/83/ЕО, която в чл. 28, параграф 1 предвижда, че държавите - членки следва да полагат грижи получилият статут на бежанец да получават в държавата-членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка. Също така, следва да се съобрази и ДИРЕКТИВА 2011/95/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

Предвид изхода на делото и представения по делото договор за правна защита и съдействие, според който процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, на адв. С. М. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. Х. Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЦ/1770/01.07.2024г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Лозенец.

ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – Лозенец, за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – Лозенец да заплати на адвокат С. М. сумата от 1 000 лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: